

Sammanfattning

Expertkonferensen i Lugano utgör en fortsättning på den expertkonferens som ägde rum i Luzern, 24 september - 11 oktober 1974. (Se utrikesdepartementets rapport, oktober 1974).

Arbetet med att få fram förbud mot vissa typer av särskilt inhumana konventionella vapen har pågått sedan 1971. (För bakgrundsbeskrivning se Luzernrapporten). Vid den första sessionen av regeringskonferensen i Geneve 1974 angående utveckling och kodifiering av krigets lagar, presenterade Sverige tillsammans med Egypten, Jugoslavien, Mexico, Norge, Schweiz och Sudan ett arbetsdokument med konkreta förslag till förbund beträffande bl a brandvapen, inklusive napalm, vissa fragmenteringsbomber och vissa typer av finkalibriga projektiler (s k höghastighetsprojektiler).

Vid den andra sessionen av samma regeringskonferens, Geneve 1975, diskuterades vapenfrågan åter, bl a mot bakgrund av resultaten från Luzernkonferensen. Det s k 7-statsförslaget presenterades i något omarbetat skick. Förslaget vann ytterligare medförslagsställare, bl a Österrike, Algeriet och Venezuela.

Diskussionen 1975 var begränsad. Några förslag från andra stater framlades ej. Emellertid kom man överens om att ytterligare en expertkonferens skulle hållas. Man fastställde att den nya konferensen borde inriktas på att belysa nya fakta och argument beträffande de aktuella vapenkategorierna samt på diskussioner om möjligheten, önskvärdheten och utformningen av regler beträffande vapen rörande vilka förslag till regler redan presenterats eller läggs fram under konferensens gång.

Konferensens arbete inriktades på följande vapen kategorier:

1. brandstridsmedel
2. finkalibriga projektiler
3. landminor och försätvapen (booby traps)
4. tryck och fragmenteringsvapen
5. andra vapen kategorier och nya vapen
6. juridiska frågor kring eventuella konventionstexter och möjligheten att även i framtiden vid periodiska konferenser ur humanitär synpunkt diskutera utvecklingen av konventionella vapen.